

IS. TEMPELRIDDERORDENEN.

Det skal ikke være noen direkte historisk forbindelse mellom Tempelridderordenen og frimureriet. Tempelridderordenen var nær ved å lykkes i sine forsøker på å erobre makten i Europa ved hjelp av penger. Dette kan ha gitt økonomisk og inspirasjon til de organisasjoner som i våre dager forsøker å skaffe seg makt ved hjelp av pengemaniplulasjoner. Å hevne drapet på De Molay står sentralt i frimureriets seremonier. Kongen og Kirken peker seg ut som frimurerens symbolske fiender.

Tempelridderordenen oppsto i det 12. århundre. Den utvidet sin makt og sin innflytning i Europa og ble en trussel mot de eksisterende maktthavere. Ordenen ble som en brå slutt i 1307. Da ble medlemmene drevet i landflyktighet eller arrestert, dømt og brent på bålet.

Tempelridderens soldater var eiendomsløse. De skulle leve som munkene. Ordenen hadde stor fremgang. Den mottok store donasjoner, både penger og eiendommer. I løpet av bare 10 år ble den eier av landområder i Frankrike, England, Skottland, Spania, Portugal, Tyskland, Østerrike, Italia og i Konstantinopel. Et betydelig kontaktnett oppsto. Ordenen gjorde seg sterkt gjeldende i internasjonale forhold.

Europas største kreditor

Tempelordenen var på sitt sterkeste disponerte den mesteparten av den kapital som finnes i Vest Europa. Den hadde et nettverk av oppbevaringssteder som strakte seg ut over hele Europa og østover til Konstantinopel og til Det Hellige Land. Ordenen kunne formidle betaling uten den risiko som lå i å transportere pengene. Tempelridderne var forløpere til dagens bankvesen. De lånte ut penger mot renter. Rentene for sen tilbakebetaling skal ha vært 60 prosent.

Det engelske kongehus sto i konstant gjeld til Tempelridderne. Henrik III måtte pantsette kronjuvelene. Edward I var skyldig 28 189 pund.

Ordenen tok på seg inkasso og oppbevaring av betrodde midler, de beskyttede fonds og eiendommer.

Tempelridderne hadde ikke godt ord på seg. De både drakk og sto i forbindelse med kvinner, men på det økonomiske området hadde de streng disiplin. Prioeren for templet i Irland ble funnet skyldig i underslag. Han ble fengslet i Tempelridderkirken i London. Cellen var så liten at han ikke kunne ligge utstrakt. Han sultet i hjel i løpet av 8 uker.

Tempelridderordenen bygget opp den best utrustete, den mest profesjonelle og den best trent krigsmakt i den vestlige verden. Uten et fast tilholdssted var hæren vanskelig å bekjempe. Den bygget sin makt på penger og bankvirksomhet.

Tempelridderordenen tilintetgjøres

Ordenen hadde et godt forhold til pavekirken. Det endret seg da den franske kong Philippe den IV tok livet av pave Bonifacius VIII. Etterfølgeren pave Benedict XI døde under mystiske omstendigheter. I 1305 ble han erstattet av Philippes kandidat, erkebiskoppen av Bordeaux, som fikk navnet Clements V.

Philippe hadde tidligere bedt om å få bli æresmedlem av ordenen. Det ble avslått. Med paven under sin kontroll laget Philippe en liste over beskyldninger mot Tempelridderne. Det enkleste var å beskyldte dem for kjetteri. Det var alminnelig kjent at ridderne ikke hadde det ortodokse syn på korsfestelsen. De ville heller ikke bære det oppreiste latinske kors. Det var også kjent at de hadde diplomatiske og forretningsmessige forbindelser med jøder, gnostikere og muslimer.

Kong Philippe sendte ut forseglede ordrer til sine lensmenn og fogder over hele landet. Disse ordrer skulle åpnes samtidig, og ordren skulle utføres straks. Ved daggry fredag den 13. oktober 1307 ble tempelridderne i Frankrike arrestert. De ble satt i fengsel, forhørt, torturert og brent. Betalte vitner ble innkalt for å gi vitnemål. De kunne berette om den mest motbydelige praksis som omfattet nekromani, homoseksualitet, blasfemi og sorterkunster. Da vitnene hadde avgitt sitt formodentlig falske vitnemål, forsvant de sporløst. Tempelriddernes eiendommer ble beslaglagt. Det er uklart om de hadde fått et forhåndsvarsel. Bøker og opptegnelser forsvant og en flåte på 18 galeier la ut fra La Rochelle. Det meste av skattene ble brakt til Skottland, som lå utenfor Philippes og pavens rekkevidde.

I 1312 ble pave Clements V presset til å lyse Tempelridderordenen i band. Ordenes siste stormester Jacques de Molay ble utsatt for tortur. Han var ikke villig til å bedra sine riddere ved å fortelle hvor ordenens verdisaker befant seg. Heller ikke var han villig til å fraskrive seg sin tro. På den tid var det dødsstraff for å ha avvikende tro. Som følge av sin standhaftighet og lojalitet mot Ordenen, ble De Molay dømt til døden sammen med en av sine riddere, Guy av Avergne. Den 10. mars 1324 ble begge brent på kjetterbål under langsom ild på en øy i Seinen. Philippe IV satt igjen med all makt. Ordenen ble likvidert fordi den var i ferd med å skape et internasjonalt herredømme grunnlagt på pengemakt og våpen makt. Den var en trussel mot de bestående monarkier og mot den samfunnsorden som Kongen og Kirken hadde etablert gjennom lang tid.

Kilder:

Laurence Gardener, *Bloodline in the Holy Grail*, Element Books, Shaftesbury, Dorseth, Great Britain, 1997, side 341 – 344.
Michael Baigent and G. Normann Leight, *Templet og Logen*, Oversatt av Bent Christensen og Jørgen Lundø, Bogans Forlag, Lynge, 1996, side 43 – 54.